

Dominee Marina Slot is tevreden als predikant in Hoogkarspel-Westwoud en deze kerkgemeenschap is blij met haar. Een gesprek over een opvallende levensloop, de twijfels en de keuzes van een vrouw die na allerlei omzwervingen toch predikante werd.

Interview

Een dominee die weet wat veranderen is

Ik ga dat jubileum nu eens bewust vieren

Marina Slot: „Als predikant wil ik de wereld binnenbrengen, met liefde.“
FOTO HOLLAND MEDIA COMBINATIE

Predikant moet ook kwetsbaar kunnen zijn

Martin Menger
m.menger@hollandmediacombinatie.nl

Marina Slot (61) is een predikant die beseft wat twijfel is, weet wat verandering is. Geen wonder, met een achtergrond bij een vervoersmaatschappij, een woningcorporatie en bij de politie. Sinds tweeënhalve jaar is zij op de juiste plek terecht gekomen, bij de protestantse gemeenten van Hoogkarspel en Westwoud. „Twijfelen mag, maar je moet ook wel hardop uitspreken dat je in God gelooft.“ De weg van Marina Slot voerde globaal van geboorteplaats Voorburg via Kampen naar Hoorn. Met als rode draad de hang naar verandering. Die komt van binnenuit: „Wanneer ik iets niet goed of leuk meer vind, dan ga ik wat anders doen“, vertelt ze in de kerk aan de

Raadhuisplein in Hoogkarspel. Lang geleden was er de jonge Marina die droomde van een studie kunstgeschiedenis. Maar toen zij 17 was, overleed haar vader. „Dat was natuurlijk een enorme schot en dat bracht de grote waarom-vraag, die bleef boven mijn hoofd hangen. Dat was het moment waarop ik besepte dat ik theologie wilde gaan studeren.“

Vrijheid

Die studiekeus bracht haar naar Kampen. Amsterdam leek haar niets. „Ik heb toch meer met kleinere steden, zoals Kampen of Hoorn“, zegt de vrouw die een groot deel van haar leven in Hoorn woont. Tijdens haar studie vond ze haar vrijheid en maakte Marina kennis met de ideeën van bevrijdingstheologen, die actueel werden vanwege de veranderingen in Afrika en Zuid-Amerika en ze werd

actief in de feministische theologie. Maar ja: het vormingswerk leek minstens zo aantrekkelijk als het predikantschap waarop zij werd voorbereid. In 1980 studeerde zij af, maar de kersverse dominee Slot verhuisde naar Hoorn, om daar te beginnen bij het vormingswerk. Het Streekcentrum Binnenwijzend lijfde haar in als piepjonge directeur.

Leerschool

„Dat was wat je noemt een strakke leerschool“, lacht ze achteraf. „Je leert van alles: omgaan met geld, subsidiegevers, een organisatie. Ik ben bang dat ik toen onbedoeld wat mensen tegen de haren heb ingestreken. Het ging om het kerkelijk vormingswerk, de open school, het opzetten van vrouwen-groepen.“ Vlak daarvoor heeft Marina Slot

ontdekt dat ze lesbisch is. En dat in een tijd waarin binnen de kerk de vrouw nog maar amper in het 'ambt' was verschenen. „Niet makkelijk“, weet ze achteraf. „Natuurlijk zag ik ook wel dat de dynamiek in de hervormde kerk wat achterbleef. Waarom zou ik me dan bemoeien met een achterhoedegevecht of een vrouw lesbisch mag zijn of niet? Daarom liet ik me omscholen om in het bedrijfsleven te kunnen gaan werken. En ik ben toen wel met veel bombarie uit de kerk gestapt. Omdat ik ze het wel wilde laten weten.“

Nodig

Volgende halte: de manager Marina Slot. Eerst bij de vroegere busvervoerder NZH. Ze klom op tot regiomanager voor de Noordkop en werkte ook mee aan de aanbesteding van het openbaar vervoer. „Op dat moment heb ik mijn eigen

baan uit het organisatieplan geschreven“, zegt ze. „Zo keek ik er tegenaan, dat was nodig.“ Na 12 jaar volgde een overstap naar de politie in Noord-Holland Noord. In 2003 zette Slot die pet op. Ook hier betrefte het een managementfunctie. En ja hoor: al snel zag zij in dat er domweg teveel chefs bij de politie waren, dus schreef ze na drie jaar mee aan het plan voor de nieuwe organisatie. En daar ging weer haar eigen baan: exit de politiefunctie Marina Slot. Na een nog een drietal jaren als directeur bedrijfsvoering, vond ze dat ze te ver van de werkvloer was afgeraakt. Ze trok haar conclusie en ging weer verder.

Al die jaren lang had zij kerkelijk gezien onderdak gevonden bij de bijzondere oecumenische kerkgemeenschap De Duif in Amsterdam. Waar Jos Brink op zijn manier tegen het evangelie aankeek. Daar

is zij ook voorganger geworden en is dat nog steeds. „Binnenkort vier ik daar het zilveren jubileum. En dat ga ik nu dus echt bewust vieren. Want ik ben nergens zo lang op één plek betrokken geweest.“ Na haar politietijd stapte ze nog over naar de woningcorporatie ZVH in Zaanstad. Dat was niet het gedroomde onderdak, simpel omdat haar stijl botste met de andere directieleden. Op de leeftijd van 59 lentes trok Marina deze deur zelf achter zich dicht. En dacht buiten na over de volgende stap.

Kwetsbaar

Die bracht haar weer terug in West-Friesland, en in het vak waarvoor zij werd opgeleid. Ze besloot predikant te worden, met een simpele reden. „Hoe dichterbij de mensen komen dan in dit vak? Nou dan! Mijn liefde ligt toch bij de protestantse gemeente, al

ben ik door mijn jaren bij De Duif ook een beetje oecumenisch of zoals we zeggen 'proteliëk' geworden. Ik heb hier in Hoogkarspel gesolliciteerd en ik heb toen mijn hele privéleven laten zien. Want als predikant moet je ook kwetsbaar kunnen zijn.“ De afgelopen jaren werkte ze mee aan de roze diensten in de Noorderkerk in Hoorn. „Waar homo of lesbisch zijn wordt geaccepteerd, ook als het om je kinderen kleinkinderen gaat.“

Viering

De diepgang in de omgang met de mensen, de manier waarop het geloof in de Binnenwijzend, Lutjebroek, Westwoud en Hoogkarspel wordt beleefd: het is Marina Slot op het lijf geschreven. Deze predikant heeft het woord dienst vervangen door viering en vind dat dit ook de juiste toon aangeeft. Toegegeven, er wordt in huize Slot wel

eens geworsteld op de tekst van de overweging, want preken hoort niet bij haar, maar ze is vastbesloten er altijd iets van een feestje van te maken.

„Als predikant wil ik de wereld binnenbrengen, met liefde. Het mooie is dat de kerkgang weer bloeit, dat onze kerk leeft. We hebben gesprekken bij mensen thuis, we hebben de vroegere ambtswoning ingericht als 'de herberg'. Hier willen we samen koken en eten.“

„Ik snap nu ook de gevoeligheden, maar ik miste het breken en delen in de liturgie. Want juist dat gaat om de kern van het geloof. Zo kwam het idee om ook samen te eten. Ik kan als predikant maatwerk leveren, dat maakt mij heel gelukkig. Dus nee, ik denk niet dat ik deze keer mijn eigen baan eruit schrijf, ik hoop hier gewoon met pensioen te gaan.“